

26.119/II/PF

Op 27 oktober 1994 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) een onderzoek gewijd aan de klacht die op 4 augustus 1994 door een Franstalige inwonster van Voeren werd ingediend tegen het feit dat zij van de Dienst Kijk- en Luistergeld te Aalst, m.b.t. de betaling van haar autoradio-belasting, een Nederlandstalig document in een eveneens Nederlandstalige envelop had ontvangen. De klaagster was van oordeel dat de dienst haar taalaanhorigheid kende, aangezien het adres in het Frans was gesteld.

Per brief van 6 oktober 1994 deelde Belgacom ons mee dat:

"het ambtsgebied van de Dienst Kijk- en Luistergeld te Aalst gemeenten omvat met verschillende taalregeling uit het Nederlands taalgebied. Genoemde dienst is derhalve een gewestelijke dienst in de zin van artikel 34 par. 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Als deze dienst de taalaanhorigheid kent van de inwoners van gemeenten met een speciale regeling gebruikt hij, in zijn betrekkingen met de particulieren van die gemeenten, die van beide talen - het Nederlands of het Frans - waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

In voorliggend concreet geval is het zo dat de Dienst Kijk- en Luistergeld de taalaanhorigheid van de klaagster niet kende op het ogenblik van het versturen van de automatische computerbrief RT 1309 NL. Derhalve kreeg zij dit document toegestuurd in het Nederlands met onderaan de vermelding "Sur simple demande il vous est loisible d'obtenir cette lettre en français". Het feit dat het adres in het Frans was gesteld zal bij de klaagster de indruk gewekt hebben dat de Dienst Kijk- en Luistergeld wel haar taalaanhorigheid kende. Dit is evenwel ongegrond omdat voornoemde dienst de adressen automatisch overneemt van een magneetband die afkomstig is van het bestand van de Dienst Inschrijvingen Voertuigen en waarvan de gegevens automatisch worden vergeleken met de bestaande inschrijvingen voor het houden van autoradio- en/of televisietoestellen. Mevrouw [...] was nog niet ingeschreven bij de Dienst Kijk- en Luistergeld, zodat haar taalaanhorigheid bij het versturen van kwestieuze brief nog niet gekend was en ook niet kon of mocht vermoed worden op basis van vreemde gegevens."

In de taalgrensgemeente wenden de diensten zich tot de particulieren in het Nederlands of in het Frans naargelang van de taal waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

Anderdeels geldt in die gemeenten het vermoeden "juris tantum" dat de taal van inwoner die is van het gebied waarin hij woont; dit, wanneer de dienst de taalaanhorigheid van de inwoner niet kent.

Derhalve verdient het aanbeveling dat de Franstalige inwoner zijn taalkeuze bij zijn eerste contact met de dienst uitdrukkelijk te kennen geeft.

Indien de dienst de taalaanhorigheid van een Voerenaar niet kent, dan schrijft hij hem aan in het Nederlands.

Niettemin moet de dienst zich inspannen om die taalaanhorigheid te achterhalen.

Zoals de V.C.T. heeft onderstreept in haar advies 26.023/26.058 van 20 oktober 1994, betreffende twee gelijkaardige klachten, zou de dienst van zijn belastingplichtigen een bestand moeten bijhouden zodat de betrokkenen, wanneer zij bij een eerste contact met de dienst hun taalvoorkeur hebben geuit, niet telkens opnieuw moeten vragen naar de faciliteiten waarin wettelijk is voorzien.

3.

In het huidige geval en gelet op de verklaringen van BELGACOM, is de V.C.T. van oordeel dat de klacht ontvankelijk is maar niet gegrond, voor zover de afzender de taalaanhangigheid van de klaagster niet kon kennen.

Dit advies wordt meegedeeld aan de klaagster.